

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.818 van 24 juni 2003
in de zaak A. 65.407/XII-3594.**

In zake : Karel SCHEERLINCK,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. Navasartian,
kantoor houdende te 1030 Brussel,
Jenatzystraat 13

tegen :

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Karel Scheerlinck op 4 september 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juli 1995 van de centrale raad van de Argo, waarbij hij uit het bevorderingsambt van directeur werd verwijderd;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 28 januari 1997 die de neerlegging ter
griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het
verzoek tot voortzetting van verzoeker en de laatste memorie van de verwerende
partij;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2003 waarbij de terechtzitting
bepaald wordt op 17 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. Haegeman, die loco advocaat A. Navasartian verschijnt voor verzoeker, en van advocaat F. Charlier, die loco advocaat R. Rombaut verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat het lokaal bestuursorgaan nr. 121 op 9 november 1993 beslist om aan de centrale raad van de Argo voor te stellen verzoeker, vast benoemd in het bevorderingsambt van directeur, te verwijderen uit het ambt van directeur van de BSGO Herne met toepassing van artikel 53 van het decreet van 27 maart 1991 rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs (hierna : rechtspositiedecreet);

Overwegende dat op 11 januari 1994 een hoorzitting wordt georganiseerd door de “bijzondere commissie” bedoeld in het toenmalige artikel 48 van het rechtspositiedecreet; dat de commissie op 2 mei 1995 adviseert om de procedure verder te zetten “en dus [verzoeker] uit zijn ambt te verwijderen”; dat zij van oordeel was “dat de heer Scheerlinck niet over de nodige capaciteiten beschikt om wat voor school ook te leiden”;

Overwegende dat de centrale raad van de Argo verzoeker hoort op 6 juli 1995 en op 12 juli 1995 beslist om verzoeker “te verwijderen uit het bevorderingsambt van directeur” en hem met een betrekking als bijzonder leermeester niet-confessionele zedenleer te belasten;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 53, b, eerste lid, van het rechtspositiedecreet luidens welk de verwijdering uit het ambt geschiedt op voorstel van de lokale raad, doordat het voorstel “werd ingegeven door de diensten van ARGO”, “die dit voorstel door de lokale raad liet ‘ratificeren’”; dat hij ter adstructie verwijst naar een brief, gedateerd 5 oktober 1993, van de dienst “rechtspositie bijzondere maatregelen”;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bedoelde brief een louter informatief karakter heeft en te situeren is in de dienstverlenende taak

van de administratieve diensten van de Argo aan het personeel en aan de lokale bestuursorganen en dat de lokale raad op generlei wijze onder dwang is gezet;

Overwegende dat verzoeker het middel in de memorie van wederantwoord handhaaft;

Overwegende dat in de bedoelde brief een overzicht wordt gegeven van de ter beschikking staande maatregelen en van de mogelijkheden en moeilijkheden om ze op verzoeker toe te passen en, “indien” de lokale raad voor de verwijdering uit het ambt zou opteren, wordt herinnerd aan de te nemen procedure-stappen; dat hieruit niet spontaan blijkt, en verzoeker de Raad niet overtuigt, dat de brief meer zou inhouden dan een informatie-uitwisseling tussen de centrale en lokale diensten van de verwerende partij; dat hoe dan ook verzoeker niet ontkent dat de lokale raad een voorstel heeft gedaan, zodat het door hem in het middel genoemde rechtsvoorschrift niet is geschonden; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 53, b, derde lid, van het rechtspositiedecreet, doordat de lokale raad weigerde hem door mevrouw Devos te laten bijstaan terwijl hij zich door een personeelslid van het gemeenschapsonderwijs mocht laten bijstaan en doordat hij niet met getuigen werd geconfronteerd terwijl hij daaromtrent gehoord diende te worden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat mevrouw Devos werd geweerd uit de beraadslaging omtrent het dossier omdat zij als personeelslid van het gemeenschapsonderwijs niet aan beraadslagingen omtrent personeelsaangelegenheden mocht deelnemen, dat aan verzoeker in elke fase van de procedure - voorstel van de lokale raad, verslag van de bijzondere commissie en beslissing van de centrale raad - de kans geboden werd om te worden gehoord, dat het getuigenverhoor waarover verzoeker spreekt kaderde in het onderzoek naar aanleiding van de beslissing tot preventieve schorsing, dat de notulen hiervan steeds ter inzage lagen en verzoeker er steeds op kon repliceren en tenslotte dat “de beslissende overheid geen getuigenverhoor gehouden [heeft]”;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord wijst op het verschil tussen bijstand en beraadslaging en herneemt dat de hoorplicht inhoudt “dat men een eventueel georganiseerd getuigenverhoor mag bijwonen”;

Overwegende dat het aangestelde lid van het auditoraat in zijn verslag opmerkt dat “verzoeker het verweer, dat geen getuigenverhoor heeft plaatsgevonden, niet [blijkt] tegen te spreken”; dat verzoeker in de laatste memorie op die vaststelling had kunnen antwoorden of het bedoelde verweer alsnog kunnen tegenspreken; dat hij dat niet heeft gedaan, integendeel: hij heeft nagelaten om een laatste memorie neer te leggen en enkel om voortzetting van de procedure gevraagd; dat uit die omstandigheden moet worden afgeleid dat het middelonderdeel feitelijke grond mist; dat in het auditoraatsverslag vervolgens wordt gesteld dat het middel overigens niet tot nietigverklaring kan leiden omdat “verzoeker zich voor de bijzondere commissie en de centrale raad met zijn raadsman ruimschoots heeft kunnen verdedigen”; dat dit de vraag opwerpt naar het belang dat verzoeker heeft bij dit middelonderdeel; dat het aan verzoeker toekwam, weerom, hierover in de laatste memorie opheldering te verschaffen; dat zulks is nagelaten; dat het middelonderdeel niet wordt aangenomen;

Overwegende dat verzoeker als derde middel schending aanvoert van het onpartijdigheidsbeginsel; dat hij toelicht dat de voorzitter en twee ondervoorzitters van de Argo “actief deelgenomen hadden aan het vooronderzoek, en reeds duidelijk, voor de sluiting van de debatten, hun mening hadden geuit over de volgens hun noodzakelijke verwijdering van verzoeker uit het ambt van directeur” en dat zij bovendien deelnamen aan het uitspreken van een preventieve schorsing op 6 mei 1993;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de preventieve schorsing en de thans bestreden maatregel twee verschillende procedures betreffen, dat geen van beide maatregelen een tuchtrechtelijke aard hebben, dat de preventieve schorsing geen onderdeel uitmaakt van het vooronderzoek of onderzoek in het kader van de verwijdering uit het ambt en dat de samenstelling van het vast bureau en van de centrale raad bij wet is vastgelegd;

Overwegende dat verzoeker dupliceert dat het onpartijdigheidsbeginsel ook toegepast wordt in andere dan tuchtzaken;

Overwegende dat door de verwerende partij aan verzoeker voor onderscheiden, maar aansluitende periodes, drie maatregelen werden opgelegd : een preventieve schorsing, een terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst en de met voorliggend beroep bestreden verwijdering uit het

ambt; dat de leden van het vast bureau van de Argo de handelingen die verzoeker vermeldt in de toelichting bij zijn middel, hebben gesteld in het kader van de uitoefening van de bevoegdheden die zij krachtens de toepasselijke regelgeving hebben bij het opleggen van die onderscheiden maatregelen; dat niet blijkt dat zij daardoor de onpartijdigheid van de centrale raad bij het nemen van het thans bestreden besluit in het gedrang hebben gebracht, noch dat zij persoonlijk belang hadden bij het opleggen van dergelijke maatregel; dat verzoeker weliswaar aanvoert dat de bedoelde leden “hun mening hadden geuit over de volgens hun noodzakelijke verwijdering van verzoeker uit het ambt van directeur”; dat echter zulke bewering op zich niet aannemelijk maakt dat deze personen zich bij het nemen van de thans bestreden beslissing persoonlijk geëngageerd zouden hebben op een wijze die een vermoeden van partijdigheid kan doen ontstaan; dat verzoeker hierop in het auditorsverslag reeds is gewezen; dat hij het tegendeel op geen enkele wijze concreet maakt, ook niet in een laatste memorie die hij immers niet neerlegt; dat het dan niet aan de Raad toekomt in het administratief dossier te gaan speuren naar uitlatingen of handelingen van in de zaak betrokken besluitvormers welke bij het betrokken personeelslid een schijn van partijdigheid hebben kunnen wekken; dat verzoeker niet aantoont dat bij leden van de centrale raad een vermoeden van partijdigheid te zijnen opzichte zou bestaan; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker als vierde middel “de beginselen van behoorlijk bestuur” geschonden noemt; dat hij betoogt dat de maatregel “ofwel te vroeg, ofwel laattijdig” is genomen; dat hij de maatregel te vroeg genomen noemt omdat niet is gewacht op de uitspraak van de raad van beroep over het administratief beroep tegen het voorstel tot ambtsontheffing in het belang van de dienst; dat hij de maatregel laattijdig genomen noemt, en de redelijke termijn geschonden, nu de verwerende partij eenmaal van oordeel was de procedure bij de raad van beroep niet te moeten afwachten;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt in het middel enkel de schending van de redelijke termijn te lezen en voorts dat het om twee aparte procedures gaat, zodat de centrale raad niet het advies van de raad van beroep had af te wachten;

Overwegende dat verzoeker niet meer dupliceert in de memorie van wederantwoord;

Overwegende dat de raad van beroep een advies te geven had over het beroep van verzoeker tegen het voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst; dat die procedure vreemd is aan de thans bestreden beslissing van de verwijdering uit het ambt, waartegen geen administratief beroep bij de raad van beroep open staat; dat verzoeker niet aantoonde waarom de verwerende partij toch het bedoelde advies had moeten afwachten alvorens in de voorliggende procedure een beslissing te nemen;

Overwegende dat verzoeker moeilijk het bestuur kan verwijten de redelijke termijn te hebben geschonden, nu blijkt uit de stukken van het dossier dat hij zelf had aangedrongen dat zijn zaak niet zou worden behandeld alvorens de raad van beroep advies had gegeven; dat hij in die omstandigheden tegenspreekt van het uitblijven van een beslissing nadeel te hebben ondervonden;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel betoogt dat de in artikel 53 van het rechtspositiedecreet bedoelde motiveringsplicht is geschonden omdat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid welke feiten en omstandigheden de centrale raad in aanmerking heeft genomen en op grond van welke redenen hij gemeend heeft dat die feiten en omstandigheden een verwijdering uit het ambt wettigden; dat hij dit middel niet nader toelicht en het in de memorie van wederantwoord voorts ook onbesproken laat;

Overwegende dat de verwerende partij terecht vaststelt dat de bestreden beslissing in de considerans verwijst “naar de stukken die geleid hebben tot de beslissing en die inherent deel uitmaken van de beslissing”; dat de bestreden beslissing alzo melding maakt, onder meer, van het advies van het lokaal bestuursorgaan van 9 november 1993, van het “Feitenrelaas” opgenomen in het verslag van de bijzondere commissie en van het “verslag met erin opgenomen de bespreking en het eindadvies van de Bijzondere Commissie”; dat die stukken aan verzoeker bekend waren; dat hem derhalve wel duidelijk was welke “feiten en omstandigheden” de centrale raad in aanmerking heeft genomen; dat het middel zoals het is aangevoerd en toegelicht die feiten niet bespreekt; dat het niet tot nietigverklaring kan leiden;

Overwegende dat verzoeker in het zesde middel machtsafwending aanvoert; dat de verwerende partij volgens hem haar toevlucht nam tot de bestreden maatregel nadat bleek dat de feiten niet tuchtrechtelijk konden worden gesanctioneerd en de verjaring was ingetreden; dat hij betoogt dat de motieven en de gevolgen van de bestreden beslissing en de context waarin zij is uitgesproken na een preventieve schorsing en een terbeschikkingstelling duidelijk aantonen dat het hier om een verdoken tuchtsanctie gaat;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden maatregel geen tuchtrechtelijk karakter krijgt om de enkele reden dat ze is uitgesproken nadat twee verschillende ordemaatregelen waren opgelegd en dat van een inbreuk op de plichtenleer geen sprake was;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord dupliceert dat de bestreden beslissing onwettig is omdat het niet bewezen is dat ze op deugdelijke motieven berust, nu de motieven niet gekend zijn, dat uit de omstandigheden het achterliggend motief kan worden afgeleid en dat het hier gaat om een bedekte tuchtsanctie;

Overwegende dat wie machtsafwending aanvoert daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens moet aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd; dat het feit dat ook een tuchtmaatregel zou zijn overwogen, of dat aan de bestreden maatregel twee ordemaatregelen vooraf gingen, niet volstaat om te kunnen besluiten dat de uiteindelijk genomen maatregel een vermomde tuchtstraf zou zijn; dat verzoeker “de context” zelf niet nader verwoordt; dat daarentegen bij de bespreking van het vijfde middel al is overwogen dat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet wordt aangenomen; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestuur zijn bevoegdheid zou hebben misbruikt; dat er dan ook geen aanleiding bestaat tot verwijzing van de zaak naar de algemene vergadering op grond van machtsafwending,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig juni 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.